

Fábián István

Medália

a
kezem
telemérem
volt-világgal
nem kerekedek tovább
az idővel
markomban elér az este
véremlen széthull a konvergencia
én
a testemben nem talállak a
szereteteemben
nem vagy
szemeim vakon röpködnek dobogás
hómezőin
a homlokom falára
szögezett tükröt össze
miért nem
törted
?

Belányi György

Átértékelések

Választás válasz és halasztások
Válaszként választott hallgatások
Írásra létre: esetlegesség —
íveli tisztuló homlokod az
Európa-térkép:

fölkéklő határok. Az időben
eltérített tér lebeg köröttem
S fordít az ember semmiből esőndet:
madár fegyelmezze csuklóját itt
vagy tagadást röptet
a dolgok és mondatok rendszerén
Rejtsen bár téged őbenne az én
egy kérdés nyílt kupolája alatt
ikonná nem imádsz már Máriát
sem Krisztussá halat

Fájnak és fáradnak kinn a formák
Szívre az eget hajókkal vonták
Elring de vissza semmibe tolat —
a hiányba vet horgonyt s anyagba
földel a gondolat

azonosít így a külső körben
Szárnyad híz kontúrt itt e tükröben
Nyílik az ív igazít magához
mint árnyék ha hátadra csapódik
s ott benn meghatároz

Szél provinciázik valahonnan
Állok szabadságomért a sorban
Választok asszonyt — válaszul hallgat
Kaparász egy sűgát: szó nem vész el
de átalakulhat

Zöld könyvbe írtam mi bennem titok
esőndből mit át magammá fordítok

Emberré végtelen dallam intonál
s ejti a szépet halasztott versben
Lapszélen jegyzet áll:

(voltak és vannak most elmerülnek
lesznek a vannak és voltakát túrnak
írásra létre itt egy a próba
homlokod terét íveli idő
tisztul Európa)

Balla Zsófia

Széleken

A szőnyeg szélén állok, elmjárulnak
Derekamat átfogni magas, karcsú
királyok,
Szerelmes, halott apák. Virágba borul
A zene s villámlik, vékonyan, halkán
Mögöttem — a lassú sustorgásban
Meadón állok. Örökre elveszithet, ki
nem jön
Érttem idáig: ez már a Sziget vége,
innen
Fagyos cementre kell lépnem, meztelen
talppal.

Egyensúly

Lehet kötél s a rúd,
Vagy járdakő.
Faág, hajóhíd, sziklapárkány,
Lehet gyöngytánc egy fogsoron,
Hordágy két ház közt,
Hol dúl a járvány,
Még kívánt étel,
Lehet
Kapaszzkodó tört körme is,
És hold, víztükrön alábukva,
Mint ájulás s álom között,
Törés helye, seb széle, pára,
Eget s mezőt eltávolítva,
Szint választón, ahol az élet
Mielőtt halálba érne — — —

Bűzhödt angyalok közt pártatlan,
Kiugrani zsugori karból, fővő
Katlanból, hallgatni
Visszafojtott esendet,
Énekolni zene és szó ívén,

Nyelvek határán imbolyogva,
Rendek között dadogva,
Halat hányva kihült vizekbe,
Fehér zászlóval háborúzva,
Véresík-határon meglapulva,
Kékbőri magánnyal párban
A szív s a külvilág közt
ember.

Pátkai Tivadar

Két tétel

gordonkára

1.

Fekete hantú egekbe
Csillagot vetek; eressz bel!
Napot aratok meglátod
Kévékbe kötöm a lángot
Kovácsod leszek kenyered
Késed is hozzá a kezed
Eressz eressz eressz bel!

2.

Janus-arcú ez az ország?
Te add nékem mindkét orcád!
Hisz oly nyomasztó az álmod;
Madár gubbaszt lombos ágon
Nem tud kinyitni a szárnya
Nincs ki megtanítsa rája
Olyan árva — Eressz el!

Prospektus

itt ülök;

szobám négy fala
feszített vitorla
utazhatok rajta
kedvem szerint
jobbra vagy balra
délről föl északra
helyembe hozza
adriát
trojkával szánthatom
szibériát
itt
minden megtalálható
hotel motel panzió
gyere pajtlás
üdülni jó!
csak ragasszad
látható helyen
ajtóra ablakra
falra
ígérem:
nem kerül semmibe:
pénztelenség
a neve